

Kära alla - gamla som nya Ameliavänner!

Det har gått ett tag sedan jag sist hörde av mig men hoppas ni alla haft en god jul och fått chans att ladda batterierna. Amelia beskriver sin jul som glad och lugn. Den vanliga oron över hur pengarna skulle räcka, kunde hon för ett tag släppa och barnen noterade att hon var gladare och mindre trött.

Hon har kunnat göra det hon önskade d.v.s köpa nya skoluniformer, betala elräkningen och ge lite extra till de skollediga barnen bl.a. biobesök. När hon skulle betala in till skolavgifterna fick hon en glad överraskning. Myndigheterna har beslutat att hon inte behöver betala skolavgifter längre. Självklart blev hon överlycklig för det innebär en stor ekonomisk lättnad. Med pengar över har hon fått fixat datorn så vi kan maila varandra igen och har råd att köpa gympankläder/skor eftersom många av skolbarnen nu har idrott på schemat.

Vi har kunnat skicka 10.000 rand även för januari då slutsiffran för julbord och extra julgåvor blev 35.000 kronor. Dessutom har vi genom Lisette fått ytterligare fler Ameliavänner. Vem vet vi kan kanske öka på vårt månatliga bidrag.

Lisette skall förresten åka ner till Kapstaden i mars och kommer då att tillbringa några dagar på Sakhumzi. Hon hoppas kunna ge de mindre barnen ett riktigt barnkalas med allt vad det innebär. De större barnen kanske biobesök med tillbehör och personalen en dag för avkoppling och lunch på ett vackert ställe som Lisette känner till. Ett underbart initiativ Lisette! Amelia blev eld och lågor och planeringen är i full gång. Det gäller ju att ge barnen det som de mest längtar efter. Om någon vill sponsra en heldagsaktivitet för ett barn så kan ni sätta in en femtiolapp på kontot. Lisette har redan fått in en hel del femtiolappar från andra håll och kommer att sälja skänkta saker på en basar för att få in den önskade summan.

Ännu en glad nyhet var att Amelia i januari fick sin "första" semesterresa. En kvinna som hyr ut stugor erbjöd Amelia 3 dagar "mellan betalande hyresgäster". Hon fick ta med en vän så hon inte skulle känna sig ensam och de bjöds på mat och dryck. Huset låg en bra bit från havet men på en höjd så de kunde - se havet. Underbart! Men det som var bäst av allt var att det var så tyst och lugnt. Amelia inser som väl är att hon behöver ta det lugnt så att hon kan finnas hos barnen så länge som möjligt. "Så fort jag får en chans letar jag upp en sval och lugn plats och vilar mig där - ibland i flera timmar. Det viktiga är att jag finns i huset. Barnen klarar väldigt mycket själva." Amelias hälsa är viktig för alla och som väl var klarade hon sig när influensan härjade i januari. Endast 4-5 av barnen behövde köras till doktorn.

Jag frågade om alla barn var HIV-testade och det är de. Och enligt vad Amelia fått veta så är alla friska. Många olika organisationer håller på med uppsökande verksamhet med registrering och testning. Det känns betryggande.

Värmen har varit svår säger Amelia men efter två dagar med regn känns det tack och lov svalare. Huset är dåligt ventilerat eftersom det byggts till flera gånger och består egentligen av ett antal cementlådor. Varma dagar blir det olidligt varmt inomhus.

Som om inte värmen var nog så har man ständiga strömavbrott, oftast under många timmar. Detta drabbar alla och myndigheterna försöker göra något åt det. När ett område får ström bryts den till ett annat.

Skrattande berättar Amelia om familjen som skyndade hem för att inte missa sin favorit "såpa" och deras besvikelse när fjärrkontrollen inte slog på teven. Sådana problem har vi i alla fall inte konstaterar hon.

I deras fall handlar det om att tvättmaskinen blir stående med halvtvättad tvätt och inte går att öppna på flera timmar. Eftersom den i princip behöver gå hela dan för att fylla behovet av rena kläder så är det svårt nog säger hon.

Som avslutning vill jag citera några rader ur Stefan Einhorn's bok *Medmänniskor* som jag varmt rekommenderar.

"Det har också visat att vi faktiskt njuter av att göra gott för andra. Forskning med så kallad magnetkamera har påvisat ett intressant fenomen som äger rum i våra hjärnor när vi till exempel bestämmer oss för att donera pengar till välgörande ändamål. Då aktiveras nämligen belöningscentrum i hjärnan som är kopplat till upplevelser av njutning. Detta så kallade mesolimbiska system blir stimulerat av bland annat god mat, sex och narkotika - och av att vi gör något gott för medmänniskor som vi inte känner. Det har också visat att denna region i hjärnan blir mer stimulerad av att vi ger en gåva än att vi får."

Detta är väl en bekräftelse på det vi känner - eller hur?

Varma hälsningar Barbro och Simon